

ЯВЛЕНИЕ VI.

(Влиза госпожа Недѣлкова)

Лалка. Мамо, мамо . . . миличка . . . подарявамъ ти тазъ възглавничка . . . Здрава да бж- дешъ, за много години (подава възглавничката и цѣлува ржка).

Г-жа Недѣлкова. Азъ слушахъ разговорътъ ви.

Василчо. (спуска се къмъ майка си). Не, почакай, и азъ ти подарявамъ тазъ чантичка (подава и цѣлува ржка сжщо).

Г-жа Недѣлкова. Азъ слушахъ разговора ви, мили мои . . . Защо ти, Коста, не поздравлявашъ майка си?

Коста. (съ плачъ се спуска къмъ нея). Прости ме, скъпа мамо.

Г-жа Недѣлкова. Азъ не ти се сърдиж. Не ми е потрѣбенъ твой подарѣкъ, но по нѣкога и съ дребнитѣ работи се изявява любовта на дѣте- то къмъ майката. Тѣзи прости нѣща всѣкога ще ми напомнюватъ, че Лалка и Василчо сж се погрижили за майка си, защото сж ѝ обичали.

Коста. Прости ме, мамо . . . да би знала кол- ко съмъ грѣшенъ азъ прѣдъ тебе . . .

ЯВЛЕНИЕ VII.

Иванчо (влиза). Добъръ день. Поздравлявамъ ви госпожо съ именний день (цѣлува ржка на г-жа Недѣлкова). Позволете ми да Ви пожелаѣмъ много добрини. А Коста, защо плаче?

Василчо. Той си похарчилъ всичкитѣ пари и не купилъ никакъвъ подарѣкъ на мама . . .

Лалка. А азъ ѝ купихъ една възглавничка а за игли.